

عنوان مقاله:

محلله های تاریخی و نظریه توسعه

محل انتشار:

اولین مسابقه کنفرانس بین المللی جامع علوم مهندسی در ایران (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

مریم چیبایی - دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه ریزی شهری دانشگاه آزاد ایگودرز

کیوان علی پور - دانشجوی دکترای برنامه ریزی شهری دانشگاه آزاد نجف اباد مدرس دانشگاه آزاد ایگودرز

خلاصه مقاله:

توجه به بافت های فرسوده و قدیمی و رفع ناپایداری آن ها، به موضوعی جدی و محوری تبدیل شده، به گونه ای که سازمان های ذیربط را به تکاپوی ساماندهی و بازآفرینی بافت های مذکور سوق داده و لزوم مداخله در این بافت ها را در دوره های مختلف زمانی مطرح نموده است. رویکردهای مرمت و بهس ازی شهری در سیر تحول و تکامل خود از بازسازی، باززنده سازی، نوسازی و توسعه مجدد به بازآفرینی و نوزایی شهری تکامل یافته و در این مسیر، گذاری را از حوزه توجه صرف به کالبد به عرصه تأکید بر ملاحظات اجتماعی، اقتصادی، فرهنگی و هنری تجربه کرده اند. در حین بازسازی و نوسازی شهر ها محلله های تاریخی و بافت های فرسوده و نحوه برخورد با آنها از جمله مسایل مهم در توسعه شهری بوده است از اواخر قرن 18 میلادی نظریه های متفاوتی در مورد چگونگی برخورد با این محلات شکل گرفته که در این نوشتار به بررسی آنها می پردازیم.

کلمات کلیدی:

توسعه شهری، محلات قدیمی، بافت فرسوده، نوسازی بهسازی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/545404>

